

«Happy Birthday!»

Arnau de les Guinarderes

El proppassat dia 8 de maig es compliren dos anys de les eleccions a la Casa de la Vila, això vol dir que l'actual Consistori Municipal ja ha gastat mitja vida. L'efemèrides, ben segur, i dic ben segur perquè ara fa dies que no pujo al poble, no haurà passat desapercebuda pels entesos en aquests negocis i/o (segons qui i com es miri) per les llengües viperines de sempre, puix és cosa provada que el personal sent una autèntica debilitat pel tema Ajuntament. És força corrent sentir, en els fòrums tradicionals dels nostres espontanis analistes de la cosa municipal -el café, la barberia, les reunions de la mina, les vetlles funeràries i els enterraments, el mercat, etc.- crítiques i comentaris per a tots els gustos: que si tal regidor cap aquí, que si l'alcalde cap allà, que si quan s'asseuen en aquelles cadires de la plaça de l'Om semblen uns altres, que si a l'Ajuntament li manca trempera, política s'entén; o bé, que si no poden fer res perquè encara arrossegueu els deutes de l'anterior Consistori, que si han demostrat una especial sensibilitat per a ajudar a pal·liar algunes necessitats primàries de les famílies més desvalgudes del poble, etc. De fet, no ens enganyéssim pas, el plateret de la balança corresponent a les crítiques sempre supera en pes al dels elogis. En comentar-li aqueix fenomen a un regidor a qui, per cert, no vaig votar, em feu per resposta: «Aquests que xerren tant i que només saben criticar ja m'agradaria veure què farien si estessin al nostre lloc». El seu estirabot no em sorprengué, jo ja havia sentit dir que la consciència crítica del populatxo i la consciència positivista dels governants són antagòniques.

La gent de mas vivim una mica desconectats de la cultura urbana i dels cenacles

abans al·ludits, la qual cosa fa que, sovint, siguem més ingenus i, alhora, més pragmàtics que no pas la de poble, que és molt més mira'm i no em toquis i que de no res en fa un missal. Com dic, no entro ni surto en si tot el que es diu, es parla o es comenta de l'Ajuntament és o no és veritat. Tanmateix penso que alguna cosa de raó hi haurà en aquests comentaris, no s'ha d'oblidar, com fan els polítics quan el vent no bufa del seu cantó, que «vox populi, vox Dei».

La vida és així! què hi farem? Mentre uns cauen en l'adulació fàcil al poder, ratllant el servilisme més ridícul, d'altres li neguen, per sistema, les flors, les espelmes i el pastís d'aniversari. Jo, que ja he dit que no m'agrada donar llet a la fura, em quedo amb un esqüet «happy birthday to you!».⁽¹⁾

(1) NOTA DEL CONSELL DE REDACCIÓ REUNIT EN FAVATADA DE TREBALL: Les parrafades en anglès i la cita llatina són, purament, per vacil·lar, perquè l'autor, de les llengües d'un tal Shakespeare i d'un tal Ovidi, no en sap un borrall. Què passa, els diccionaris serveixen per alguna cosa, no? (Per la transcripció, A. de les G.)